

Στην πρώ τη καλοσύνη, σκάνε τα μάτια στα κλαδιά και οι διαφορές, παρά τις πρωινές ψυχρές, είναι αναγνωρίσιμες, σχεδόν από μέρα σε μέρα. Αν αυτό το πρώ το σύμπτωμα είναι οπτικό, το δεύτερο είναι ακουστικό. Έτσι, αντί να ξυπνάς από τα πρώ τα δρομολόγια των λεωφορείων που αγκομαχούν, αλλάζοντας ταχύτητες, έρχεται το διαπεραστικό τραγούδι του κότσυφα. Απείρωσ καλοδεχούμενο.

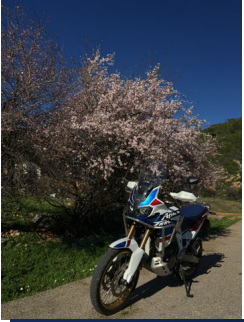
Φέτος υπήρξε και ένα απρόσκλητο, τρίτο σύμπτωμα: «Δεν έρχεσαι να την πάρεις, γιατί εγώ είμαι πηγμένος και αμαρτία θα είναι να μείνει ακίνητη στο πεζοδρόμιο», είπε το ψηλό παιδί. Έτσι και έγινε.

Είχα κάτι εκκρεμότητες εκτός του κλεινού άστεως, οπότε ήταν κάτι σαν πολύ τερπνόν μετά του ωφέλιμου. Με την θερμοκρασία να τείνει να ακουμπήσει στο είκοσι και στους απάνω και κάτω γείτονές του, η πρώτη ανοιξιάτικη μέρα είχε καταφθάσει.

Φεύγοντας από το CBR και σκαρφαλώνοντας στην [περιφανή Αφρική](#), ήταν σαν να εγκαταλείπεις το ισόγειο και να ανεβαίνεις σε όροφο. Μίζερα τα πρώτα χιλιόμετρα, ανάμεσα σε βιαστικούς οδηγούς της αγχωμένης καθημερινότητας και άλλους απρόσεκτους χειριστές της δύνης του κυκλοφοριακού της πρωτεύουσας,. Εύκολα και αδιάφορα τα επόμενα, στις εθνικές αρτηρίες.

Όταν οι εκκρεμότητες τακτοποιήθηκαν και οι υποχρεώσεις ικανοποιήθηκαν, περίσσεψε λίγος καθαρός χρόνος για μας. Ένας από τους ορισμούς της ευτυχίας μπορεί να είναι κι' αυτός: Λαμπρός ήλιος, άδειος ορεινός δρόμος, με τη φύση στο πρώτο ξεκίνημα της ιεροτελεστίας της άνοιξης και ένα ισχυρό δίτροχο που σου χαρίζει ένα είδος, έστω και

σύντομης προσωρινής, ανεξαρτησίας.

Αν μάλιστα προστεθεί και η προηγούμενη παραθαλάσσια προσέγγιση, που κατά κάποιο τρόπο προλόγισε την εποχή της ελευθεριότητας, την θερινή θεότητα, ε, τότε ήταν πράγματι μια σπάνια και ως εκ τούτου, χαρμόσυνη μέρα.

Θα ξεχνούσα μόνον το παραγόμενο ήχο από το τελικό της κυρίας. Μου είναι δύσκολο να καταλάβω γιατί ένα τόσο επιβλητικό δίκυκλο, πρέπει να είναι τόσο πομπώδες, ηχητικά.

Υποπτεύομαι διότι έτσι θα το προτιμούν οι καταναλωτές. Αν κάτι τέτοιο ισχύει, είναι δυσάρεστο. Αυτό το χιλιάρι διαμάντι, χωμένο χαμηλά στο σφικτό πλαίσιο, δεν χρειάζεται ηχητικές υπερβολές. Στο φινάλε η διακριτικότητα κυριαρχούσε ανέκαθεν της επίδειξης. Σε υγιείς τουλάχιστον ψυχές.

Κύλησε ο χρόνος, και όταν η μέρα όδευε στο τέλος, κατέβηκα από την Αφρικάνα και προσγειώθηκα στο ισόγειο του CBR. Και εκεί έγιναν πάλι ανάποδα τα πράγματα. Όπως το αριστερό κουτουπιέ έψαχνε μάτια να βρεί το λεβιέ του κιβωτίου στη Africa που το DCT είχε εξαφανίσει, έτσι και στο CBR περιμένα να ανεβάσει μόνο του στην δεύτερη, που βεβαίως δεν συνέβη.

Στο πρώτο φανάρι το συνήθισα και ταυτόχρονα χαιρόμουν το γλυκό δούλεμα από τους τέσσερις στη σειρά και τον μαλακό ήχο τους. Σκεφτόμουν πως ότι και να γίνει, θα υπάρχει κάτι που μας ευχαριστεί. Κάτι έστω μικρό, ανεπαίσθητο αλλά θα υπάρχει. Πάντα. Όπως παντα κάθε Μάρτη, σκάνε τα μάτια και λαλούν οι κότσυφες. Το ερώτημα είναι, αν αυτό που θα μας στεναχωρεί θα είναι βαρύτερο, από εκείνο που μας ευχαριστεί. Και πόσο.

